SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 25 FEBRUARI 1937

EVEN OMRUILEN, ALSTUBLIEFT!

DOOR MIES DEINUM

ZWARTPLUIM
HET OVERMOEDIG KONIJN

IN een groot hol onder een hoog duin woonde een konijnenfamilie, bestaande uit vader, moeder en drie konijnenkinderen.

Om de beurt zochten vader en moeder konijn eten voor hun kroost. Tot nog toe hadden ze niet veel last van hun kinderen, ook waren deze nog te klein om voor zichzelf te zorgen. Zij luisterden nog altijd naar hun ouders en waren zelden ongehoorzaam.

Maar kleine konijntjes worden óók groter en daarmee ondeugender. Vooral het jongste konijntje, Zwartpluim, begon heel stout te worden.

Vader konijn maakte er zich dikwijls zorgen over en dacht 's nachts op zijn bed van helm en gras vaak na over z'n jongste. Hij besprak wel eens met zijn vrouw, hoe zij Zwartpluimpje moesten genezen van zijn ongehoorzaamheid.

Gisteren nog had de rakker alle boomworteltjes, die moeder konijn zo zorgvuldig had verzameld, verstopt in een leeg konijnenhol naast het hunne. Hij had z'n hele familie rustig laten zoeken, zonder iets te zeggen. Toevallig waren vreemde konijnen komen kijken naar het te huur staande hol en terwijl ze zo liepen rond te snuffelen in de gangen, vonden zij de fijne boomworteltjes. Was dat eventjes een meevallertje! Natuurlijk hadden zij ze toen heerlijk opgegeten en zij huurden meteen 't hol, omdat ze hoopten, dat er vaker zulk fijn eten gevonden zou worden.

De nieuwe konijnenfamilie was de volgende dag reeds in het huis komen wonen. Diezelfde middag nog brachten zij een bezoek bij hun buren en vertelden terloops van de worteltjes, die ze gevonden hadden. Toen was 't uitgekomen, dat Zwartpluim het avondeten van zijn familie daar had verstopt!

De nieuwe buren hadden grote ogen opgezet en waren verschrikt naar huis gehold, toen vader konijn zijn zoontje eens flink onderhanden nam.

„Zo, zo, was daar ons eten gebleven! Had je dat niet eerder kunnen zeggen, deugniet! Je moest je diep schamen. Jij blijft een week lang in huis voor straf!"

Zwartpluim keek even bedrukt. Maar zoals altijd nam hij ook nu de straf luchtig op. Toen hij weer naar buiten mocht, was de straf spoedig vergeten.

Geen wonder, want het was prachtig weer overdag en 's avonds scheen de maan over de duinen. Alle konijnenkinderen uit de buurt hielden rondedansen in de duinpan van het konijnendorp.

Zwartpluim stond overal vooraan bij de spelletjes, die er gedaan werden.

Zo kwam hij ook op een nieuw idee. Alle konijntjes stonden om hem heen om te horen, wat dat nieuwe spel wel zou zijn.

„In de duinpan hiernaast ligt een strik gespannen. Laten we nu eens proberen, wie er zonder ongelukken overheen kan lopen!"

Alle konijntjes keken verschrikt. Wat een plan! Nee, dat durfden ze niet! Hun ouders hadden 't bovendien verboden in de andere duinpan te spelen, juist om die strikken.

„Neen," riepen ze allen tegelijk, „dat doen we niet!"

„Wat een bangerds!" zei Zwartpluim. „Ik durf 't wel, hoor. Gaan jullie maar mee."

De konijntjes trippelden achter hem aan over het hoge duin heen naar de andere duinpan. Ze bleven bovenaan zitten en keken angstig gespannen naar Zwartpluim.

Deze nam grote overmoedige sprongen naar omlaag. Sommige konijntjes durfden niet meer te kijken van angst en draaiden zich om.

De anderen keken trillend naar Zwartpluim, die de plek begon te naderen.

„Hij is er nu vlakbij," riepen de konijntjes boven op 't duin. „Nu is hij er, kijk hem eens opspringen!"

Het begon nu spannend te worden. Het leek of Zwartpluim er werkelijk heelhuids af zou komen. De konijntjes begonnen al te lachen om de malle sprongen, die hij maakte.

Ineens begon Zwartpluim te schreeuwen.

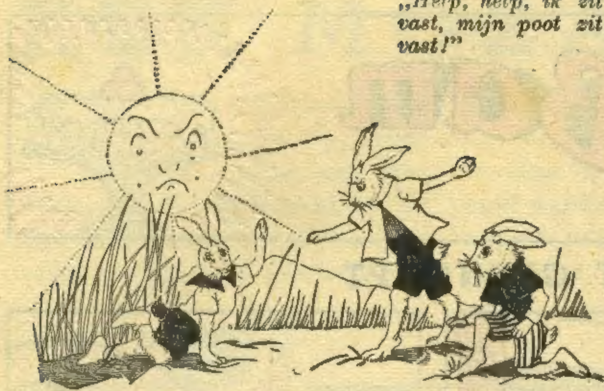
„Help, help, ik zit vast, mijn poot zit vast!"

Verschrikt keken de vriendjes elkaar aan. Wat was dat? Zat hij toch vast?

Allen tegelijk holden ze naar beneden, maar niemand durfde Zwartpluim te helpen, uit vrees, dat ze zelf in een strik zouden lopen. Zwartpluim raakte hoe langer hoe meer verward in het vreselijke

Hij besprak wel eens met zijn vrouw, hoe zij Zwartpluimpje moesten genezen ....

„Help, help, ik zit vast, mijn poot zit vast!”

ijzerdraad. De anderen holden naar huis om ’t ongeluk te vertellen. De twee zusjes van Zwartpluim kwamen luid snikkend bij hun ouders aan.

Vader konijn rende, toen hij alles begrepen had, naar de gevaarlijke duinpan.

Moeder holde achter hem aan en de andere konijnenvaders liepen mee om te helpen.

Maar toen ze buiten adem aankwamen, viel er geen Zwartpluim meer te zien. Deze was in die tussentijd losgemaakt en meegenomen door een groten jongen, die tussen de struiken had liggen wachten, totdat er een konijn in zijn strikken zou lopen.

Vader konijn begreep dat z’n kind verloren was. Er heerste grote droefheid onder de konijnen.

* * *

De jongen had Zwartpluim in een zak gedaan.

„Ik ga hem morgen verkopen op de markt,” dacht hij.

Zwartpluim had het erg benauwd in de zak! Hij kon niet stil blijven zitten, want de zak schommelde heen en weer op de rug van den jongen; een beweging, waar Zwartpluim akelig van werd.

Langzamerhand viel hij van moeheid in slaap.

Toen hij wakker werd, zat hij in een mand van open vlechtwerk. Hij keek eens door de gaten en zag een massa mensenvoeten langs de mand heen en weer lopen.

„Waar zou ik nu weer zijn?” dacht hij. Hij moest moeite doen niet te huilen. Hij voelde zich zo alleen en kreeg diep berouw over z’n onvoorzichtige daad.

Daar kwam een hand door een der gaten in de mand. Er zat een wortel in met veel loof. Zwartpluim, die sinds de vorige dag nog haast niets gegeten had, snuffelde er eens aan en at toen haastig de wortel op.

Niet lang daarna werd de deksel van de mand opgelicht en nam een hand Zwartpluim er uit.

Hij werd bevoeld en bekeken.

„Hm, ja, dat lijkt me wel iets,” zei een mannenstem. „Vind je dit ook een aardig konijntje, Wim?”

„Ja, vader. Wat een leuk zwart staartje heeft het.”

„Hier, Wim, houd ’t diertje maar goed vast. Ik zal even betalen en dan rijden we meteen naar huis toe.”

Het jongetje pakte het konijntje stevig beet en stapte in het rijtuigje, dat vlakbij gereed stond.

„Ja, vader. Wat een leuk zwart staartje heeft het.”

Zwartpluim keek z’n nieuwen baas eens aan.

Toen kwam er beweging in het rijtuig en voort ging het door de stad, totdat ze buiten kwamen.

Nu het wat stiller om hem heen werd, durfde Zwartpluim weer rond te kijken.

Wim, die zag, dat ’t konijntje wat rustiger werd, hield het wat minder stevig vast.

De ouders van Wim woonden aan de rand van de duinen. Het leek wel of Zwartpluim rook, dat hij de duinen ging naderen! Het was ook zo, het rijtuigje reed over een brede zandweg vlak onder een lange duinenrij.

Zwartpluim spitste zijn oren. „Brengen ze mij weer thuis?” dacht hij verwonderd.

Maar neen, ’t wagentje reed door.

Toen Zwartpluim zag, dat ze nog steeds niet de duinen ingingen, kreeg hij een plan.

Hij zou uit ’t rijtuigje springen.

Wim hield hem nu toch niet meer zo stevig vast. Hij kon zich dus makkelijk losrukken!

En ja, nog voor Wim begreep, wat er gebeuren ging, sprong Zwartpluim uit ’t rijtuig in ’t zand van de weg en verdween zo vlug hij kon de duinen in.

Wat keek Wim verwonderd op. Vader lachte. „Die krijg je niet meer terug, Wim,” zei vader, „we zullen wel een nieuw konijntje kopen. Maar dan met de mand er bij, dan kan het niet meer weglopen.”

Wim knikte. Hij treurde nog even, maar moest toen toch weer lachen.

Zwartpluim wist van vreugde niet, hoe snel hij zou lopen.

Maar nu moest hij nog naar huis en dat was niet zo eenvoudig, omdat hij in een ander deel van de duinen terecht gekomen was. Maar hij hield goede moed en na twee dagen en nachten snuffelen kwam hij op een vroege morgen in zijn konijnendorp aan.

Hij zag er zo moe en slordig uit, dat de konijnen, die hij tegenkwam, hem niet herkenden en dachten, dat ’t een konijnenbedelaar was.

Zwartpluim liep naar z’n huis en daar herkenden ze hem wel. Er heerste grote vreugde over ’t weerzien. Vlug moest hij mee naar binnen, waar hij wat eten kreeg en zich kon opknappen. Daarna moest hij z’n avonturen vertellen en beloven nooit meer zo onvoorzichtig te zijn. Hij was zwaar genoeg gestraft, vond vader.

Later op de dag kwamen alle konijnen Zwartpluim feliciteren met zijn behouden thuiskomst.

En voor het hele konijnendorp moest hij nog eens beloven nooit meer zo overmoedig te zijn.

Er heerste grote vreugde....

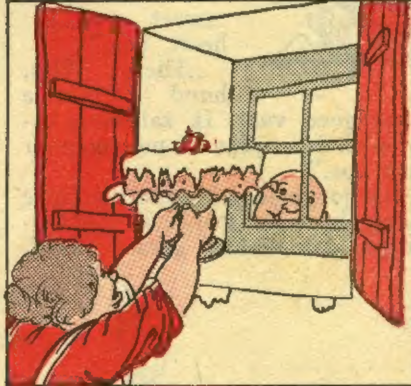
Bam-Bam

BAM-BAM HEEFT GESNOEPT

Voor 't lang verwachte groot bezoek,
Bakt Mipsie Mop een reuzenkoek.
Een koek met honing en rozijn,
Dat moet toch wel iets heerlijks zijn!

't Gebak is klaar; Bam-Bam heeft pret,
't Wordt vlak bij 't raam thans neergezet.
„Het ziet er keurig uit," denkt hij,
„Die koek is erg geschikt voor mij!"

Daar komen reeds de gasten aan,
Hun ogen kijken heel voldaan.
En Mipsie Mop wordt door de stoet
In koor met luid gejuich begroet.

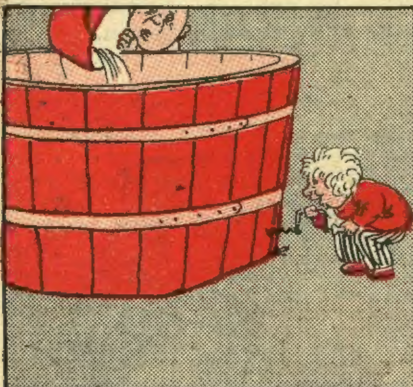
Dra keert 't gejuich in jammerklacht,
Want het gebak wordt niet gebracht.
De koek is weg en Mipsie Mop
Slaat wanhopig haar armen op

Net als de pas gebakken koek
Is onze reus ook spoorloos zoek.
Maar Mipsie zoekt met kwade luim
En vindt den reus in 't kelderruim.

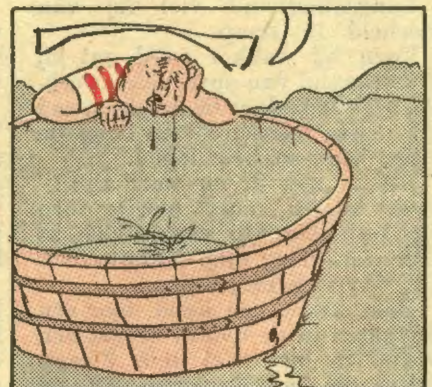
„Jij haalt het water uit de bron,
En giet het in de grote ton,"
Zo luidt de straf en Bam-Bam zucht;
Dat watersjouwen is geen klucht.

Bam-Bam loopt vlijtig heen en weer,
En ledigt d'emmers, keer op keer.
Maar Dikkie Snuit hurkt achter 't vat
En boort intussen een flink gat.

Nu vlug een kuil: de waterval
Spuit lustig in 't ondiepe dal.
Een zeilboot drijft van kant tot kant,
Het kleine grut waant zich aan 't strand.

Het vat is leeg en onze reus,
Voelt tranen stromen langs zijn neus.
„Nu," denkt hij, „heb ik loon naar werk
Die koek was mij, helaas, te sterk!"

EEN MOZAÏEK-PUZZLE

BOB en Elsje hadden een flink aantal vriendjes en vriendinnetjes en op een dag kwam een van de jongens op het idee om met allerlei materiaal een soort clubhuisje te bouwen. Het kwam er niet op aan waar of hoe men dit huisje bouwde, het kwam er alleen op aan, dat het tamelijk mooi werd en stevig. En wie 't gezelligste huisje wist te bouwen, zou het recht krijgen een heel jaar gratis lid te zijn van de club.

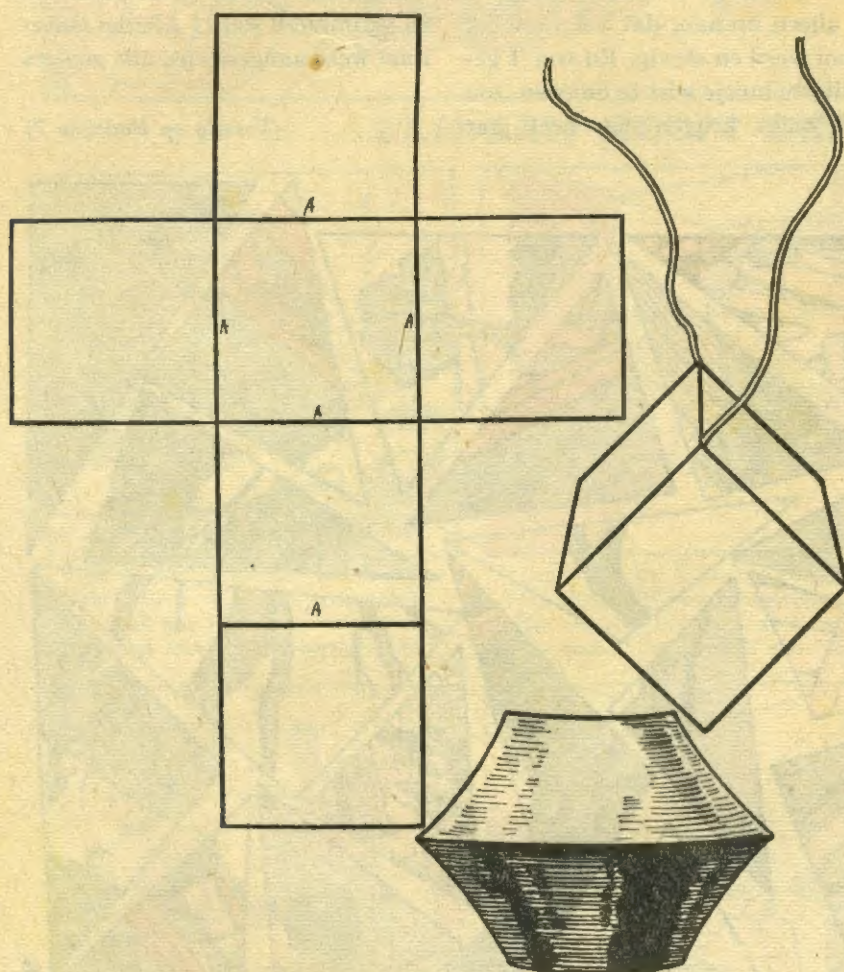
Of er dan ook met ijver gebouwd en getimmerd werd ! Allerlei materiaal werd aangesleept, alle zolders

(Vervolg op bladzijde 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Schijn bedriegt of de betoverde kubus

NEE, er volgt geen spannend verhaal, maar toch iets, wat de moeite waard is om er wat aandacht aan te geven.

Bij het bekijken van de onderste figuur op de plaat, dat eigenaardige mandje, denkt niemand aan.... een kubus!

Maar laten we bij het begin beginnen.

Voor 't gemak werd de z.g. uitslag van een kubus, dus het hele voorwerp plat neergelegd, het eerst gegeven. Deze figuur wordt op stevig ivoorkarton getekend, zó, dat ieder vlakje 7 à 8 cm. lang en breed is. De lijnen tussen twee vlakken voor het buigen eerst voorzichtig langs een liniaal insnijden. (Dit zijn alle lijnen waarbij op de tekening de letter A staat.) Met strookjes dun wit papier wordt de kubus in elkaar geplakt. Ook de twee einden heel dun koord, ongeveer 50 cm. lang, worden vastgezet op de hoeken, zoals de tweede figuur laat zien.

En nu gaat 't gebeuren.

De twee koorden worden over de hele lengte stevig in elkaar gedraaid, door de (vrijhangende) kubus telkens 'n tikje te geven. Tussen duim en wijsvinger van de twee handen, die vlak bij elkaar zijn, pakt men van ieder koord het eind, trekt de handen uit elkaar, waardoor het koord zich losdraait, de kubus in snelle beweging komt en.... in een mandje verandert.

Hoe dit komt?

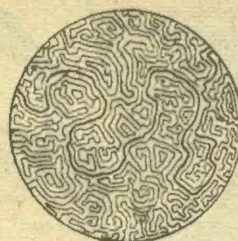
Het netvlies van ons oog heeft de eigenschap om het beeld nog even, nadat het verdwenen is, vast te houden. Zo zien we als 't ware de vlakken van de kubus alle tegelijk, terwijl mee door het sterke ronddraaien alle hoeken en kanten schijnbaar tot een rond voorwerp samenvloeien.

Kegelspel in de kamer

VOOR de lange winteravonden is het aardig de spelletjes eens te kunnen afwisselen. Vooral als men gedwongen is lange tijd in de kamer door te brengen. Een heel leuk spelletje is het z.g. kegelspel. Negen kegels en een bal. Natuurlijk geen echte kegels, dat maakt te veel lawaai en eist te veel ruimte. In plaats van houten kegels neem je liefst kurken, en als bal een flinke glazen knikker. Op de kurken zet je nummers en je plaatst de kurken (ze moeten allemaal van gelijke grootte zijn) precies zoals je de gewone kegels zou opzetten. Dan schrijf je de getallen op, die worden omgegooid en wie na 10 gooien het hoogste getal heeft, wint een partij. Natuurlijk gooi je om beurten. Wie alle 9 kurken omgooit wint echter dadelijk de partij, want dit is een koningsgooi, die door niets wordt overtroffen. Het is een spelletje dat je gemakkelijk op een uittrektafel kunt spelen. Probeer het eens. Ik wed, dat jullie het reuzeleuk vinden.

Oplossingen vorig nummer

EEN KLEINE RAADSELTEKENING

VOOR KLEINE REKENAARS

6½.

RAADSELTJES

1. Verraad.
2. Banknoten.
3. Waar niets in is.

RAADSELRIJMPJE

Paard-rij-den.

HOE BINDT HIJ 'T VAST?

De padvinder slaat een stok in de grond aan de rand van 't water. Hij maakt een strop in z'n lasso en legt de strop over 't paaltje. Aan 't andere eind van de lasso bindt hij 't paard vast en loopt met 't paard rond het eiland. Weer bij 't paaltje gekomen, neemt hij de strop af, haalt hem over 't paard heen en trekt hem aan totdat de strop stevig vastzit rondom de stam van de boom.

DOOR MIES DEINUM

ZWARTPLUIM
HET OVERMOEDIG KONIJN

IN een groot hol onder een hoog duin woonde een konijnenfamilie, bestaande uit vader, moeder en drie konijnenkinderen.

Om de beurt zochten vader en moeder konijn eten voor hun kroost. Tot nog toe hadden ze niet veel last van hun kinderen, ook waren deze nog te klein om voor zichzelf te zorgen. Zij luisterden nog altijd naar hun ouders en waren zelden ongehoorzaam.

Maar kleine konijntjes worden óók groter en daarmee ondeugender. Vooral het jongste konijntje, Zwartpluim, begon heel stout te worden.

Vader konijn maakte er zich dikwijls zorgen over en dacht 's nachts op zijn bed van helm en gras vaak na over z'n jongste. Hij besprak wel eens met zijn vrouw, hoe zij Zwartpluimpje moesten genezen van zijn ongehoorzaamheid.

Gisteren nog had de rakker alle boomworteltjes, die moeder konijn zo zorgvuldig had verzameld, verstopt in een leeg konijnenhol naast het hunne. Hij had z'n hele familie rustig laten zoeken, zonder iets te zeggen. Toevallig waren vreemde konijnen komen kijken naar het te huur staande hol en terwijl ze zo liepen rond te snuffelen in de gangen, vonden zij de fijne boomworteltjes. Was dat eventjes een meevallertje! Natuurlijk hadden zij ze toen heerlijk opgegeten en zij huurden meteen 't hol, omdat ze hoopten, dat er vaker zulk fijn eten gevonden zou worden.

De nieuwe konijnenfamilie was de volgende dag reeds in het huis komen wonen. Diezelfde middag nog brachten zij een bezoek bij hun buren en vertelden terloops van de worteltjes, die ze gevonden hadden. Toen was 't uitgekomen, dat Zwartpluim het avondeten van zijn familie daar had verstopt!

De nieuwe buren hadden grote ogen opgezet en waren verschrikt naar huis gehold, toen vader konijn zijn zoontje eens flink onderhanden nam.

„Zo, zo, was daar ons eten gebleven! Had je dat niet eerder kunnen zeggen, deugniet! Je moest je diep schamen. Jij blijft een week lang in huis voor straf!"

Zwartpluim keek even bedrukt. Maar zoals altijd nam hij ook nu de straf luchtig op. Toen hij weer naar buiten mocht, was de straf spoedig vergeten.

Geen wonder, want het was prachtig weer overdag en 's avonds scheen de maan over de duinen. Alle konijnenkinderen uit de buurt hielden rondedansen in de duinpan van het konijnendorp.

Zwartpluim stond overal vooraan bij de spelletjes, die er gedaan werden.

Zo kwam hij ook op een nieuw idee. Alle konijntjes stonden om hem heen om te horen, wat dat nieuwe spel wel zou zijn.

„In de duinpan hiernaast ligt een strik gespannen. Laten we nu eens proberen, wie er zonder ongelukken overheen kan lopen!"

Alle konijntjes keken verschrikt. Wat een plan! Nee, dat durfden ze niet! Hun ouders hadden 't bovendien verboden in de andere duinpan te spelen, juist om die strikken.

„Neen," riepen ze allen tegelijk, „dat doen we niet!"

„Wat een bangerds!" zei Zwartpluim. „Ik durf 't wel, hoor. Gaan jullie maar mee."

De konijntjes trippelden achter hem aan over het hoge duin heen naar de andere duinpan. Ze bleven bovenaan zitten en keken angstig gespannen naar Zwartpluim. Deze nam grote overmoedige sprongen naar omlaag. Sommige konijntjes durfden niet meer te kijken van angst en draaiden zich om.

De anderen keken trillend naar Zwartpluim, die de plek begon te naderen.

„Hij is er nu vlakbij," riepen de konijntjes boven op 't duin. „Nu is hij er, kijk hem eens opspringen!"

Het begon nu spannend te worden. Het leek of Zwartpluim er werkelijk heelhuids af zou komen. De konijntjes begonnen al te lachen om de malle sprongen, die hij maakte.

Ineens begon Zwartpluim te schreeuwen.

„Help, help, ik zit vast, mijn poot zit vast!"

Verschrikt keken de vriendjes elkaar aan. Wat was dat? Zat hij toch vast?

Allen tegelijk holden ze naar beneden, maar niemand durfde Zwartpluim te helpen, uit vrees, dat ze zelf in een strik zouden lopen. Zwartpluim raakte hoe langer hoe meer verward in het vreselijke

Hij besprak wel eens met zijn vrouw, hoe zij Zwartpluimpje moesten genezen ....

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE SNEEUWHUT.

